

Schillinger Gyöngyvér

Placebo

Anyuka suttogva beszél a telefonba, másik kezét a szája elé teszi, de így is hallani mindent. A gyerek széthányta a lakást, ez most pont jót tesz nekem. Nem kell segítség, köszi. Hacsak nem akarsz hányást takarítani. Vicceltem. Este, igen. Bedobja a mobilt a táskájába, megigazgatja a haját, a sorszámos táblára néz. A rendelőben csak nők ülnek, mindnyájan gyagyások, gondolja Olga. De tényleg, miért nincs itt egy férfi sem?

Injekcióra érkeznek hárman, átcsoszognak a rendelőn. Nyitva felejtik a betegvizsgáló ajtáját, látni lehet, hogy a kövér karjukon felhúzzák a pólót, beadják a szert, az asszisztens vattát ragaszt a szúrás helyére. Egyikőjük eltéved visszafelé, tanácsatlanul álldogál a vizes gallon mellett, Olga kinyitja neki a bejárati ajtót, akkor a szuris megfogja a kezét, és azt mondja színtelen hangon, miközben Olga száját nézi, hogy ne szedjél Rivotril. Sose jössz le róla.

Bánk szerint magánrendelőbe kell menni, nem is érti, mit akar az állami pszichiátrián. De Olga látni szeretné ezeket az embereket, látni, hol van ennek az egésznek a vége. Habár arra nem számított, hogy Bánknak igaza lesz. Már rég be kellett volna hívniuk, a fenekét elülte a széken, és a kérdőívét, elején a nevével és minden személyes adatával, a pulton hagyta az asszisztens.

Melírozott hajú, erősen sminkelt nő érkezik, betrappol a recepció pultig tetlaltalpu szandálban, beutalót lobogtat. Az asszisztens elhúzza a száját, már elnézést kérek, hölgyem, tessék odakint várakozni. A sminkelt csaj körbemutat, és ők? Nekik időpontjuk van. Nekem meg sürgősségi beutalom. A sürgősségi beutaló nem jelent azonnali ellátást, ki utalta be? Elveszi a papírt. A háziorvosa ezt nem mondta? Üljön le valahova, majd szólítják. A nő nem hagyja magát, nekem komoly problémám van. Az asszisztens bólint, igen, mindenkinek. A nő sziszeg, kurva ország. A papírját bevágja a táskájába, kitrappol, hangosabban, mint ahogy bejött. Egy idősebb nő abbahagyja az előre-hátra hintázást, és azt mondja Olga felé fordulva, ezek a szupermacák. Azt hiszik, hogy mindent lehet. Folytatja a hintázást. Nem ismertem apámat, két nőt is felcsinált egy nap alatt. Olga bólogat. Nem gyagyások, ő sem az.

Szakállas férfi szólítja, Malik Olga. Nyájasan mosolyog, kezét meglendíti az ajtó irányába. A székre mutat, színpadiasan, és szüntelenül mosolyog. Leül Olgával szemben, az asztal mögé, a papírjai között böngész, pontszámok rendben, enyhe depresszió, jó, általános fizikai állapot normális. Olgára néz, áthúzza, ráírja a papírra, sovány. So-vány. Előzmények, őrült távoli rokon. Felvonja a szemöldökét, ezt hogy tetszik érteni?

Olga zavaros elbeszélésbe kezd egy rokonról, akiről nem tudja, hogyan rokon, csak hogy apai ágon, és volt valami elmebetegsége, de nem tudja pontosan, csak hogy mindig így emlegették, a szegény Lujzika. Egyszer elmegyógyintézetben is kezelték. Milyen kórképpel? Olga bocsánatkérően néz, nem tudom. Hát ez így elég homályos, kedves Olga, meséljen magáról.

Olga mesél, rossz álmokról, hogy gyakran átvirrasztja a fél éjszakát, és hogy addig kell kivennie a tejet a hűtőből, amíg le nem jár a mikró, a hűtőajtónak még a csilingelés előtt kell csukódnia, ez a szabály. Néha elfelejt köszönni, egyszerűen nem vesz észre embereket, és a vizes poharat rakosgatja Bánk után a mosogatóba.

Köszönöm, elég lesz. Bánk kicsoda?

Bocsánat, a vőlegényem.

Jó, elmondom, mi van. Kegyed szorongó alkat. Az anyánktól vesszük át a szorongást, lényegében az anyatejjel, ezen nagyon nem tud változtatni, a mozgás persze segít, meg ha eszik rendszeren, fel kéne szedni négy-öt kilót. Felírok enyhe szorongásoldót. Kétszer fél napközben, lefekvés előtt egy egész. Van kérdés? Nincs, jó. Kattintgat, vár, megint biztatóan mosolyog Olgára. És mi a baj a vizes poharakkal?

Látszik rajtuk az ujjnyom.

A világ nem olyan bonyolult, csak a szorongáson keresztül tűnik annak, tudja. Receptet ír, mondja is, miközben kattintgat, ezt most felküldöm a felhőbe. Nem megy, kikiabál az asszisztensnek, az asszisztens bejön, nyitva hagyja az ajtót. A Frisimot akarom felvinni, nekem ez miért nem működik soha?

Bánk szerint semmi baja nincsen, az anyján kívül, arról meg nem tehet. Mégis ő az, aki meg akarja hívni az esküvőjükre, mert az hogy néz ki, ha tőlük ott lesz az egész család az unokatesókkal együtt, Olgától meg egy barátnő. Az anyja piálni fog az esküvőn. De Bánk szerint mindenki piálni fog, pont ott nem tűnik majd fel senkinek. Bánk, ha anyám is ott lesz, én nem megyek. Az esküvőszervezés egy vicc Bánk anyja szerint, már ki kellett volna tűzniük a dátumot, és ha Olgától tényleg egy szem meghívott lesz, akkor ők csak a szűk családdal mennek, pedig nem ilyet képzeltek el. Az ő idejükben a fél falu ott volt az esküvőn, egy fellábú rokon, a gyagyás unokatestvére, ezek mind nem számítottak, csak az esemény, de persze Olga tudja.

Az eljegyzési gyűrű forog az ujján, be kéne vetetni belőle. Nem megy el az ékszerészhez, semmire nincs idő, esténként is dolgozik, éjszaka naplót ír, a hülye anyósáról, a tapizós kollegájáról. Az anyjáról csak annyit, hogy hétfőn biopszia, csütörtökön vérvétel. Cipőt kell venni az anyjának, nem könnyű, az egyik lába 39-es, a másik 40-es. Bánkról ír, Bánk szakállat növeszt az esküvőre. Kell-e fátyol, hol béreljen esküvői ruhát? Öt éves tervet készít, öt éven belül meglesz az önerő és a saját lakás. Minek a saját lakás, ha összeházasodunk, kérdezi Bánk, ha ez szóba kerül. Menekülőút. Magához húzza, megmarkolja a fenekét, ne menekülj. Most már minden jó lesz.

Az irodában megguglizza, mit tud a Rivotról. Az első találat, hogy hiánycikk. Jó szorongásra, pánikbetegségre, epilepsiára, irreális félelmekre. Univerzális. Kattintgat még, a Rivotriltól eljut a Frontinig, alkohol plusz Frontin az a Rolls-Royce, három falut látott el nyugtatóval egy patikus, valaki Kontramalt keresne sürgősen, illegális Rivotrill-gyártat derítettek fel, nagyobb biznisz, mint a heroin. Kitörölni a keresési előzményeket, azt hogy is kell. Rácsörög Bánkra. Előre beállított SMS érkezik, elnézést, most nem tudok beszélni. Recept a felhőben. Meg is jelenik előtte a felhő, habos, kék-rózsaszín.

Nem hívogatni Bánkot munkaidőben. Mentális jegyzetet készít, hosszú a lista, mit kell, mit nem szabad. Az például nem lehet, hogy a munkában elrontson valamit,

az a teljes megsemmisülés. Valamiben jónak kell lenni. Mert például pirulós, halkan beszél, kicsi a melle és bátortalan, de még nem volt hiánypótlása a bíróságon. Bánk szerint jó az ágyban. De az előző barátjánéhoz képest, aki szexmegvonással büntetett, és miután kisírt egy lánykérést, visszament a volt faszijához, nem nehéz jobbnak lenni. Veszekedés után szexelnek, Bánk átkarolja, és azt mondja, már nem akarok nélkülüled élni. De miért? Miért, Olga, miért, csak nem akarok, nem kell szétagyalni.

Bánk boldog és csendes öregedéstről álmodozik. Gyerekek, unokák, kis kert, a kerti asztalon gyümölcsök, limonádé. Kurva egészségesen fogunk élni. Gyerekek, de mégis hány gyerek, kérdezte Olga. Kettő, de hármat is bevállalnék. Olga elképzelem, hogy ő is hányást takarít, mint az a nő a rendelőben, oltásra viszi a gyereket, éjszaka kel, szoptat, a gyerek biztosan szétcsócsálja a mellét, olvasta, hogy harapnak is. Bilire szoktatás. Bölcsibe szoktatás. Hat órában dolgozna, háromkor felvenné a gyereket, onnantól anyuka. Meg lehet ezt úszni? Egyébként mindegy, mondta Bánk, nem sürgős, sőt, nem aktuális, pénzt kell gyűjteni, Olga szakvizsgázik, és jó lenne eljutni még egyszer Burmába.

Azt nem mondta Bánknak, hogy szakvizsgázás után az ügyvédi iroda vezetője lesz, és állítólag, pár év múlva, ha minden jól megy, partner. Egy este nyolcig tartó tárgyalás után a főnöke hazavitte, ez a legkevesebb, mondta, merre is laktok? A panel aljában leállította a motort. Egy pillanatig azt hitte, hogy meg fogja csókolni, mert kikapcsolta a biztonsági övet, felé fordult az ülésben, kicsit előre is dőlt. De csak azt kérdezte, hogy mit tervez szakvizsga után. Olga legszívesebben elmondott volna mindent, hogy lötyög a gyűrű, és fél, és utálja az anyósát, és fogalma sincs, mi lesz szakvizsga után.

Arra gondoltam, mondta Balázs, hogy lehetnél irodavezető. Egyébként is az vagy, csak címet, pénzt is kapsz hozzá, az már egy státusz. Olga hallgatott. Magában elismételte, státusz, státusz, ez a szó sárga, Balázs feje fölött lebukott a nap, lila, kék, rózsaszín. Vagy máshova mennél? Nem csodálnám, ha más iroda megkeresett volna, de nem mindenhol lehet tanulni. És neked ez jól megy, ebben szerintem hasonlítunk. Az ember nem szívesen mond le arról, amiben jó. Olga szerette volna megkérdezni, mennyi az a pénz, de nem merte, most is többet keres, mint a kollégái. Állítólag. Köszönöm, hogy rám gondoltál, ez jólesik, mondta végül Olga. Beérik a három év szívatás, hogy este hét előtt nem ér haza. Hogy a képernyő körül eltűnik a környezet, és rajta kívül senki nem kutat órákon át néhány jogeset után.

Mióta rácsapott a tapizós kollega kezére, vezetheti Balázs kocsiját. Balázs az íróasztal mögül dobta a slusszkulcsot, vigyázz, dobom. Tudsz vezetni, ugye? Tudok, csak parkolni nem. Az meg hogy lehet?

A napi irodai munka után, ötkor vágódnak be a kocsiba, Balázs átnézi a jegyzeteket, néha felnéz, hogy itt most balra, vagy most előzzél, mit tökörésznek ezek negyvenötlettel. Megmutatja a párhuzamos parkolást. Nézz a visszapillantóba, mit látsz? Balázs közelebb húzódik hozzá. Most tekerd jobbra a kormányt addig, amíg nem látod a mögöttünk parkoló kocsit lámpáját. Állj. Ez sok, menj vissza. De várnak ránk. Szard le. Olga leizzad, dudálnak mögötte, és háromszor is elrontja, mire beparkol. Nem baj, begyakorlod. Másokkal meg ne foglalkozz. Figyelj, senki se számít, jó? Jó.

A Frisium jelentősen nem befolyásolja a vezetési képességet. Miután két hétig kerülgette a gyógyszeres dobozt, elkezdte szedni, mert Bánk szerint ez nagyon enyhe, utánanézett, szedheti nyugodtan, nem heroin. Tényleg nem erős, talán az alvás megy tőle jobban. Hogy napközben szétszóródik, elveszik a pillanatokban, és színes szalagokról álmodik, nem változott. Álmában a színes szalagok, néha gömbök, egymásba torlódnak, a nagyok elnyelik a kicsiket. Felébred. Számok, követelésazonosítók, jogszabályrészletek. Piros szalag és sárga. Piros színű a csódeljárásról szóló törvény, sárga a végrehajtási, ciklámenek a sablonok. Visszaalszik, tárgyaláson ül, először hátul, de egyre közelebb kerül a bírói pulpitushoz, ő a vádlott, a bíró gyűlölködve néz, Malik Olga, elhagyta az apját 1993-ban, kivándorolt, ezeket egy jegyzőkönyvvezetőnek mondja, írja kérem, sovány, so-vány. Felébred, és arra gondol, nem is élt még 93-ban.

Az új ügyből, amittől mindenki be van sózva az irodában, alig ért valamit. Fel kell vásárolni követeléseket tizenöt százalékon. De miért nekik, ügyvédeknek? Ez a lényeg, többet most nem kell tudni, mondta Balázs. Ennél biztosan bonyolultabb, mert Balázs néha bezárkózik egy másik ügyvéddel a szobájába, kiabálnak, kihallatszik, hogy korrodálódásról beszélnek, meg kell buherálni az értékbecslést, azután meg azt mondja Balázs, hogy hagyják a faszba az egészet, túl komplikált. Kicsit keresztapás jelenetek, jönnek Balázshoz az öltönyös figurák, még nem látta őket azelőtt, és minden nap ledarálják a jegyzeteket.

Állnak tárgyalás előtt a folyosón, a fal hűvös, nekidől. Egy nő kinéz, beinti őket, jöjjenek, magassarkúját odavágja a köre, itt várakozzanak, mindjárt keríték valakit. Balázs nem ideges, legalábbis nem látszik rajta, egy tárgyalóban kéne ülniük, kávéval, ásványvízzel, ez a taktika része lehet. Ablaktalan szoba, kerek kisasztal, műanyag székek. Kiteszik a névjegyeket, Balázs lesimítja az asztalt, mintha port törölne le róla. Befut egy pólós ember, kezét nyújt, a cég jogtanácsosa. Rázza a lábát az asztal alatt, számlákat lapozgat, tizenötmillió-ötten tartozik az adós, mondja, fel se nézve, és a bank nem adja el a követelést tíz százalékért, ez nem tárgyalási alap. A számlákat összehajtja, mint aki a maga részéről elmondott mindent. Olga megszólal, tizenötmillió-egyszáztizenötezer a követelés a nyilvántartásunk szerint. A jogtanácsos ránéz. Hallott már késedelmi kamatról? Olga érzi, hogy elvörösödik, kár volt megszólalnia. Balázs előre dől, persze, a kamatok, és folytatja, lazán. Minden adat, amit megtanult, lényegtelen, Balázs úgy beszél a jogtanácsossal, mintha régóta ismerné, neki ez nem megy.

A kocsiban is erre gondol, a közbeszólására, minek okoskodik, megrántja a biztonsági övet, aztán lassabban húzza ki, úgymint akad, hátraejti a fejét. Balázs beugrik a kocsiba, na menjünk. Ja, nem arra, felvesszük a gyereket. Elraboljuk napköziből. Balázs a telefonját nézi, úgy beszél. Kamatokkal együtt sincs tizenötmillió-öt, mondja, csak fel akart minket húzni. Tudod, leszaromtabletta.

Néha egyszerre érkeznek az iskolához Balázs feleségével, és Balázsék összevesznek azon, hogy mit beszéltek reggel, ki hozza el a gyereket, állnak hárman az iskola előtt, Olga a cipőjét nézi, Balázs felesége sziszeg, sose figyelsz.

Olga hazaesik, eldől az ágyon, Bánk lehúzza a szoknyáját, most ezt játsszák, alvós szex, nem kell mozognia, de halkán azért nyögdecseljen. A fenéke piros foltos a harisnyától, Bánk megpaskolja. Szorítja hátul a haját. Neked is jó volt?

Szex után rendbe teszi az ágyat, letusol. A tarkóját nyomogatja a zuhany alatt. A csempék között kis fekete pöttyök, most penésztelenített, és újra itt van. Tiszta bugyit húz. Halvány ránc a homlokán oldalt, közelebb hajol a tükörhöz, csak meggyűrődött az ágyon.

Bánk halkán kopog a fürdőszobaajtón. Olga nem szereti, ha csak úgy benyit, és nézi, ha sminkel vagy krémezi magát. Átöleli hátulról, hagyd ott, ha már túl sok, nem kell leragadni. Olga a hajával babrál, nem ragadok le, kitanulom, aztán egyszer majd saját irodám lesz. Olga, a saját iroda rengeteg meló. Idegesíti, hogy még mindig a derekát fogja. Látom, hogy van valami, szorongsz. Nem szorongok. Olga, szex után mész fürdeni, aztán takarítod a fürdőt. Olga hallgat, a tükörben Bánk profilja, lebar努lt és szakállas, a szakállát minden nap olajozza és fogkövet szedet, valójában elég pedáns ő is. Ellép a szennyestartó mellett, menj arrébb, fel akarok öltözni. És még valami, Olga, ne menekülj, ha beszélgetünk.

Az anyja is megmondta, hogy kezeltesse magát, pont ő, aki mellett csak megőrülni lehetett, erről nem sokat beszélnek Bánkkal. Átugrik az anyjához egy kis valamivel. Néha ciderrel, inkább azt igya, amíg ott van. Ülnek a fotelben, az anyja sorozatokról beszél, és hogy mi történt az egyik szimpatikus színésznővel, most született gyereke, aztán válnak. Ha elfogy a cider, az anyja kimegy a konyhába utánpótlásért, a tévé szól, tizenöt percenként reklámok. Az anyja borospohárral a kezében mutogat, na őt nézd meg, ez a legtehetségesebb, jó a hangja, de nem csak az. Tudja, hogy kell énekelni.

Ugyanazok a fotelek, mint gyerekkorában, dörzsiszövet, így mondták, már bolyhos az egész. Dohányzóasztal, a szélén Olga fogainak nyomával, gyerekkorában megrágtá a lakkréteget, helyenként a fát is, ahol elfogyott a lakk, az anyja így mesélte. Akkor apád már sehol se volt. Küldte a pénzt, aztán már azt se. Hova pereltem volna? Szlovákiában? Nagyanád örült, hogy neki lett igaza.

A gyerekrajok eltűntek a falról, tavaly festetett. Gardrób, már nem csukódik az ajtaja. A régi könyvespolc a régi könyvekkel, az anyja mindig azokat olvassa újra. A teljes Rougon-Macquart sorozat, és az oroszok, Tolsztoj, Dosztojevszkij, Gogol. Egy halálraítelt utolsó napja. Romantikus füzetek. Művészettörténet, Van Gogh-album, Rejtő Jenő-könyvek. Hiába festetett, a polc mellett megint repedt a fal, ez szerkezeti hiba, felesleges glettelni, mondta az anyja. És hogy nincs pénze felújítani, ide úgyse jön senki. De miért nem, kérdez vissza. Legyint. Kortyol, elfintorodik. Van valahol csokilikőr is, hozzak neked? Nem kell, anyu, mindjárt megyek. Régen szeretted. Sose ittam csokilikört. De, de, mindenbe belemásztál, és addig visitottál, amíg nem adtam egy nyalintást. Olga torka összeszorul, a tévében egy parókás figura Zámbo Jimmy-dalt énekel.

Felveszi a táskáját, megyek. Jó, de az esküvőről még nem mondtál semmit, várjál. Olga kinyitja az ajtót, nem lesz nagy felhajtás, anya. Nézzek veled ruhákat? Tudom, hol vannak jók, az a színésznő is ott vette, várjál. Lehajtott fejjel gondolkodik, egyik kezével az ajtófélfának dől, másikban a pohár. Most már megyek. És mi-

kor mutatod be a vőlegényt? Közben lejön az emeletről a szomszéd öreg, belenéz az arcukba, elrántja a kutyáját az ajtóból. Olga halkabban szól, anya, majd megbeszéljük, küldök át képet a ruháról. Jó, de ne azután, hogy megvetted!

Beveszi a Frisiumot, fekszik, meresztgeti a szemét a feketeségbe. Úgy besötétítenek, hogy nem lát semmit, Bánk körvonalait sem, megtapogatja a mellkasát. Átöleli, szuszog, olyan mélyen alszik, hogy erre sem ébred fel. Azután jön az, hogy viszket a bőre, először az arcán, majd a hasán, combján, hátán. Kitapogatja az éjjeliszekrényen a testápolót, bekeni magát. Kis enyhülés, azután megint viszket.

Kimegy a nappaliba naplót írni. Éhes, de éjszaka nem lehet enni, felesleges kalória. Rágót vesz, vizet iszik. A hűtőben ajándék decis italok, kibontja a búzasört. Bevesz még egy Frisiumot. Felírja a naplóba, nem vett be gyógyszert, így a napi egyenleg nem több, mint két Frisium és egy deci sör. Nem heroin. Megnyugszik, pedig még fel sem szívódott, lehet, hogy neki elég lenne a placebo, csak ha tudná, hogy nincs benne hatóanyag, nem lenne placebohatás sem. A nyugalom narancssárga színű, mint a buddhista szerzetesek ruhája.

Narancssárga volt a vékony sötétítőfüggöny gyerekkorában. Beletemette az arcát, és azt játszotta, hogy ki kell venni a függönyön át a játszóteret, a fákat. Mindennek áporodott szaga volt, a sarkokban pókháló. Gyerekkorában azt hitte, ilyen az otthon – pókok, por, foltok, kilötyyent üdítő, átvértelt lepedő, szagos függöny –, és ők csak helyet csinálnak maguknak a koszban. Néha visszaalszik a narancssárga függöny gondolatára. Fel tudja idézni a szagot. A vékony lenvászon érintését. Visszafekszik, Bánk megfordul az ágyban. A buszok még nem zúgnak, éjszaka van, nem szabad ránézni az órára, mert akkor számolgatni kezdi, mennyit pihenhet még reggelig, ha azonnal elalszik. Ha egy órán belül elalszik. És legkésőbb meddig kell sikerülnie, hogy másnap kibírja ezt az egészszet.

